

forkaste, men saa kunde man altsaa — det jeg troer — ikke enes om Noget; thi det ærede sidste Medlem har megen Ret, naar han siger, vi ere ved tredie Behandling komne ind paa en gal Vej, idet vi der jævnlig ville ændre paa Enkelthederne. Dette er vist feil; men naar vi skulle have nogen Nytte af den politiske Forhandling ved den 3die Behandling, maatte det enten være ved at forkaste det Hele — og det har det ærede Medlem ikke villet, høre vi — eller ogsaa skulde det være ved at forkaste nogle af Enkelthederne, og det vilde det sidste Medlem, som talte, med god Grund ikke; altsaa troer jeg, at i den Henseende er det ikke heldigt valgt, naar man virkelig ikke vil drive Ministeriet ind paa en bestemt Bane ved den Trudsæl, som ligger i at forkaste det hele Budget, da at udsætte denne Behandling. Jeg er af dem, der er afgjort imod at bruge det antydede heroiske Middel, selv i en meget haard Sygdom; thi jeg antager, at Middelet altid er værre end Sygdommen. Derimod har jeg aldeles ikke noget imod at lade forstaae i Tid, at i enkelte Retninger har man benyttet Leiligheden til at tilvende sig Statens Pengemidler paa en urigtig Maade. Jeg har den fulde Overbeviisning, at den Tilstand, hvori vi for Dieblicket bestinde os, for en heel Deel fremstilles for os mere vanskelig og farefuld, end den virkelige er (Hør!). Det er mig imidlertid om at gjøre at vide hvorledes den virkelig er. Jeg har seet to af vore Budgetter i Modsætning, ja i en meget skarp Modsætning til Forhandlingerne ifjor, vore saa aldeles ud over de rimelige Grændser i Forhold til de Kræfter, hvorover denne Rigsdag for Dieblicket kan siges at raade, at jeg nok gad vide Grunden hertil. Man har sagt os om Krigsbudgettet, for at jeg skal tage et Exempel, uden at gaae ind paa Realiteten af Sagen, at Det, som især bragte dette Budget til at vore, var Trangen til store Udgifter til at forøge Materialet. Men er der Krig forhaanden? Er der en Krig forhaanden større end den, hvortil vi havde ikke alene Materiale paa Batalledagene, men til at holde vor Linie besat i 6

Maaneder efter, og hvorefter vi rykkede ind med overordentlige materielle Kræfter? Herom spørger jeg, hertil vil jeg vide Grunden, og hertil troer jeg vi hør vide Grunden under den første Forhandling. Jeg troer, som sagt, at Thinget for seent kommer til at kjende de Udsættelser og Ankeposter, som Udvalget har at gjøre ved Finantsloven, men det ligger deri, at vi have begaaet den store Feil, at lade Udvalgene leve, som om Thinget og de vara to forskellige Ting. Naar der var et større Samkvem og en større Overensstemmelse og et bedre Samliv — om jeg maa benytte dette Udtryk — mellem Udvalgene og Thinget, saa vilde Behandlingen i de større Forsamlinger være mindre byrdefuld. Saa længe dette ikke skeer, saa hvad, enten vi nedsætte Udvalg strax eller paa det andet Trin, eller vi aldeles gjemme det, komme vi accurat til den samme Vanfællighed; vi komme, accurat som før, til her offentlig at strides om Ting; som vi ellers saa at sige underhaanden være blevne enige om ikke var den Strid værd.

B. Christensen: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn, der talte næst foran (David), meente, at det vilde være farligt at skabe det Præcedens, der vilde fremkomme, hvis vi atter denne, den tredie Gang, lod Finantsloven gaae til første Behandling i Salen, men jeg maa tilstaae, jeg vilde betragte det som Noget, jeg ligefrem vilde kalde en Tilbagegang, dersom vi undlode det. Det er en Levning fra den salig Stændertid — som jeg for mit Bedkommende paa det Bestemteste skal modsætte mig — at man strax paa det første Stadium i Thinget, midlertidig idetmindste, begraver en Sag i en Comitee og derfra først faaer den frem til Behandling, naar alle Thingets Medlemmer ere mere eller mindre optagne, have mere eller mindre Vanfællighed med Hensyn til Tid og Kræfter ved at trænge ind i Sagen.

Rettelse.

Nr. 1 Sp 16 L. 15 f. n.: „i Banken eller i Verker“
læs: „i Bankoverker“.